

„Naša viera a nádej sú zakorenené vo vzkriesení Krista“ (26)

V katechéze na tému „Ježiš Kristus, naša nádej“ sa pápež zameral na Kristovo zmŕtvychvstanie a na jeho pozdrav „Pokoj vám!“.

01.10.2025

III. Veľká noc Ježiša

9. Zmŕtvychvstanie. „Pokoj vám!“ (Jn 20, 21)

Čítanie: Jn 20, 19-23

Večer v ten istý prvý deň týždňa, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, postavil sa do stredu a povedal im: „Pokoj vám!“ Keď to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“

Drahí bratia a sestry, požehnaný deň!

Stred našej viery a srdce našej nádeje spočíva v Kristovom zmŕtvychvstaní.

Keď pozorne čítame evanjeliá, uvedomíme si, že toto tajomstvo je prekvapujúce nielen preto, že jeden človek – Boží Syn – vstal z mŕtvych, ale aj spôsobom, akým sa to stalo. Ježišovo zmŕtvychvstanie nie je hlučným triumfom, nie je pomstou ani odplatou voči nepriateľom. Je nádherným svedectvom o tom, že láska sa dokáže pozdvihnúť aj po veľkej porážke a pokračovať vo svojej nezastaviteľnej ceste.

Keď sa my snažíme postaviť na nohy po traume, ktorú nám spôsobili iní, často je prvou reakciou hnev či túžba, aby niekto zaplatil za to, čo sme prežili. Zmŕtvychvstalý však takto nekoná. Keď vyšiel z priepasti smrti, nebral si žiadnu odvetu. Nevrátil sa skutkami moci, ale s miernosťou, ktorá prejavuje radosť z lásky väčšej než každá rana a silnejšej než každá zrada.

Zmŕtvychvstalý necíti potrebu dokazovať svoju nadradenosť. Zjavuje sa svojim priateľom – učeníkom – a robí to s nesmiernou jemnosťou, bez toho, aby urýchlňoval ich schopnosť prijať ho. Jeho jedinou túžbou je obnoviť s nimi spoločenstvo a pomôcť im prekonať výčitky svedomia. Vidíme to veľmi jasne vo večeradle, kde sa objavuje uprostred priateľov uzavretých v strachu. Je to chvíľa mimoriadnej sily: Ježiš, ktorý zostúpil do hlbín smrti, aby oslobodil uväznených, vstupuje do uzamknutej miestnosti tých, čo sú paralyzovaní strachom, a prináša dar, ktorý by si nikto netrúfol očakávať: pokoj.

Jeho pozdrav je jednoduchý, takmer všedný: „Pokoj vám!“ (Jn 20, 19). No sprevádza ho gesto také krásne, až pôsobí znepokojujúco: ukazuje učeníkom ruky a bok so znakmi utrpenia. Prečo práve pred tými, ktorí ho v tých dramatických

hodinách zapreli a opustili, vystavuje svoje rany? Prečo ich radšej neskryje, aby neobnovil hanbu?

Evanjelium však hovorí, že keď učeníci uvideli Pána, zaradovali sa (porov. *Jn 20, 20*). Dôvod je hlboký: Ježiš je teraz úplne zmierený so všetkým, čo vytrpel. Niet v ňom ani stopy po horkosti. Jeho rany neslúžia na výčitku, ale potvrdzujú lásku silnejšiu než každá nevera. Sú dôkazom, že práve v okamihu, keď sme zlyhali, Boh sa od nás neodvrátil. Nevzdal sa nás.

Takto sa Pán ukazuje nahý a bezbranný. Nič nevyžaduje, nič nepodmieňuje. Jeho láska neponižuje, je to pokoj toho, kto trpel z lásky a teraz môže napokon povedať, že to stálo za to.

My naproti tomu často zakrývame svoje rany z pýchy alebo zo strachu, že budeme pôsobiť slabo. Povieme: „To nič, už je to za mnou,“ ale v

skutočnosti ešte nie sme zmierení so zradami, ktoré nás poznačili. Neraz radšej skrývame ťažkosť odpustiť, aby sme sa neukázali ako zraniteľní a aby sme neriskovali nové utrpenie. Ježiš nie. On ponúka svoje rany ako záruku odpustenia. A ukazuje, že zmŕtvychvstanie nie je vymazaním minulosti, ale jej premenou na nádej milosrdenstva.

Potom Pán opakuje: „Pokoj vám!“ A dodáva: „Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás“ (v. 21). Týmito slovami zveruje apoštolom úlohu, ktorá nie je ani tak mocou, ako skôr zodpovednosťou: byť vo svete nástrojmi zmierenia. Ako by im hovoril: „Kto iný môže ohlásiť milosrdnú tvár Otca, ak nie vy, ktorí ste zakúsili zlyhanie a odpustenie?“

Ježiš na nich dýchne a dáva im Ducha Svätého (v. 22). Je to ten istý Duch, ktorý ho podopieral v poslušnosti Otcovi a v láske až po

kríž. Od tej chvíle apoštoli už nemôžu mlčať o tom, čo videli a počuli: že Boh odpúšťa, pozdvihuje a vracia dôveru.

Toto je srdce poslania Cirkvi: nie spravovať moc nad inými, ale odovzdávať radosť z toho, že sme boli milovaní práve vtedy, keď sme si to nezaslúžili. Je to sila, ktorá dala vznik a rast kresťanskému spoločenstvu: mužom a ženám, ktorí objavili krásu vrátiť sa k životu, aby ho mohli darovať iným.

Drahí bratia a sestry, aj my sme vyslaní. Aj nám Pán ukazuje svoje rany a hovorí: „Pokoj vám!“ Nebojte sa ukázať svoje rany uzdravené milosrdenstvom. Nebojte sa priblížiť k tým, ktorí sú uzavretí v strachu alebo v pocite viny. Nech aj z nás urobí dych Ducha svedkov pokoja a lásky silnejšej než každá porážka.

Preklad Martin Jarábek

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/nasa-viera-a-nadej-su-
zakorenene-vo-vzkrieseni-krista/](https://opusdei.org/sk-sk/article/nasa-viera-a-nadej-su-zakorenene-vo-vzkrieseni-krista/)
(29.03.2026)